

De dijen zijn als de dijen van een gangsir (*Brachytrypes portentosus*), dat
 1 2 3
 is breed en afgeplat.

32. Kéntolé njikil gadjah.

De kuiten zijn als de pooten van een olifant (*Elephas maximus*), dat is plomp
 1 2 3
 zonder eenige welving.

33. Oemoéré pitoeng perkoetoet.

Oud als 7 perkoetoets (het steenduifje, *Geopelia striata*) bij elkaar, dat is
 1 2 3
 heel oud. Er wordt verhaald, dat de perkoetoet heel oud kan worden.

34. Rindik asoe digitik.

Langzamer dan een geslagen hond (*Canis familiaris*), dat is heel hard wegloopen.
 1 3 2

35. Lakoené kaja matjan loewé.

Zijn gang is als die van een hongerige tijger (*Panthera tigris*), dat is lang-
 1 2 4 3
 zaam sleepend, maar statig.

Buitenzorg, 2 October 1939.

R. AWIBOWO.

HET STERVEN VAN DIEREN OP VULKAANTOPPEN

Met Paschen 1939 maakte de afdeeling Djember der N.I.N.V. een tocht naar den Smerootop, o. a. met het doel om te trachten eenig licht te brengen in het nog steeds duistere probleem van het sterven van dieren op kale vulkaantoppen.

Na een heerlijke wandeling door het zeer fraaie Tenggergebergte, zou overnacht worden in de kampeerhut Wadjangan aan den voet van de Smeroekegel. Twee leden gingen echter door naar den top om daar te overnachten en te zien of er wellicht gedurende den nacht iets te merken zou zijn van dierenbezoek. Het weer werkte helaas tegen; den geheelen nacht door woei er een fel koude wind met harde regens en onweersbuien. Tot twee maal toe werd de schreeuw van een vliegende eekhoorn gehoord, dicht bij de tent; in het hondenweer was het echter niet mogelijk iets te zien of te achtervolgen. Den volgenden ochtend was alles helder; we konden dus ons zoeken beginnen. Inderdaad werden er enkele resten van dieren gevonden; versche of nog levende dieren vonden we echter niet.

Toch moeten er dien nacht vliegende eekhoorns op den top geweest zijn terwijl ook volgens opgave van een bezoeker van den vorigen dag, daar vlak onder den top in den namiddag een levendige loetoeng rondsprong, en opzij wegluchtte.

Van de kadavers werden de schedels medegenomen en ter determinatie naar Buitenzorg opgestuurd. Van de heeren LIEFTINCK en VAN BEMMEL kregen wij het bericht, dat er een jonge, nog niet geheel volwassen vliegende eekhoorn bij was; verder was er een volwassen, doch niet zeer oud Javaansch stekelvarken bij, en tenslotte nog een zeer oude, niet te determineeren rat.

Een opsomming van wat tot nu toe op den top gevonden werd volgt hieronder:

Fig. 1. Op den Smeroetop gestorven loetoeng.
[foto Lange.]

Deze theorie klinkt bevredigend, maar LANGE, een van onze leden, besteedt nl. het vorig jaar den Smeroetop en ontmoette aan den rand van het hoogste plateau een vliegende eekhoorn, die prompt in glijvlucht over de hoofden van de beklimmers omlaag zeilde. Als een eekhoorn dit aan de Noordzijde van den top kan, dan is het nog veeleenvoudiger aan de Zuid-Westzijde, waar vanaf het hoogste plateau het eerste stuk van de helling bijna loodrecht is. Men zal dus een andere verklaring moeten zoeken; de bovengenoemde verklaring zou trouwens alleen geldig zijn voor vliegende eekhoorns, niet voor de andere dieren, zooals loetoengs en vogels.

Dat de dieren, hun instinct volgend, naar boven komen om daar te sterven, is evenmin waarschijnlijk. Het is ons immers duidelijk gebleken, dat de top ook bezocht wordt door dieren die daar niet sterven, doch slechts een vluchtig bezoek brengen.

Maar wat is dan wel de reden? Want het feit blijft ontegenzeggelijk bestaan, dat men op den Smeroetop vrijwel steeds na eenig zoeken een kadaver vinden kan, terwijl mij nooit ter oore kwam, dat b.v. halfweg op de puinkegel wel eens wat gevonden werd.

Ik wil gaarne den lezers opwekken zooveel mogelijk gegevens omtrent deze kwestie te verzamelen. Wellicht is er een oplossing te vinden.

vliegende eekhoorns	zeer vele
loetoengs	ettelijke
stekelvarken	een
rat	"
nachtzwaluw	"
prachtijsvogel	"

In vorige mededeelingen in dit tijdschrift is door BARTELS en ook door anderen, een theorie gegeven, waarin een verklaring voor dit sterven op den top gegeven werd, speciaal voor vliegende eekhoorns. Deze dieren zouden nl. het instinct hebben om steeds naar boven te klimmen, en zich naar beneden te laten zweven. Dit laatste zou van den Smeroc niet gaan, daar de helling niet voldoende steil zou zijn als afzetpunt.

schijnt toch niet juist te zijn. De heer

Fig. 2. Wat er na korten tijd van een stekelvarken overbleef: enkele verspreide botjes.

[foto v.d. Veen.]